

Responsabilitatea creștină

Responsabilitatea creștină

Responsabilitatea este un cuvânt folositor. Ea este un obstacol în calea dorinței cârnii de a profita de abundența harului lui Dumnezeu. Responsabilitatea izvorăște din relații existente și cunoscute sau din poziția în care Dumnezeu ne-a așezat atât în Adunare cât și în lumea celor neevlavioși. Suntem așezați în Adunare și avem responsabilități față de aceasta și măreția privilegiului nu face decât să ne mărească responsabilitatea. Suntem așezați și în lume pentru a fi "sarea pământului" și "lumini în lume". Trebuie să arătăm virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. (1 Petru 2:9). Trebuie ca lumina să strălucească în afară după ce Dumnezeu a strălucit în inimile noastre (2 Corinteni 4:6). Trebuie ca apele vii să se reverse din noi după ce am sorbit din ele (Ioan 7:37-39). Sarea păstrează ceea ce este din Dumnezeu, lumina are menirea să-i atragă pe cei care stau în întuneric, iar râurile de apă vie sunt pentru cei însetați după lucrurile pe care nu le-au găsit într-o lume departe de Dumnezeu.

Măreția harului arată doar măreția responsabilității. Responsabilitatea este obligația morală care îi revine creștinului datorită harului abundent al lui Dumnezeu revărsat peste el. Nu este nimic legalist în aceasta, ci doar consecința naturală a privilegiului în care am fost așezați de Dumnezeu.

Vom privi la responsabilitatea noastră față de lume. Aceasta este cu siguranță foarte mare, fie că ne gândim la predicatorul Evangheliei, sau la credinciosul obișnuit. Nu putem să ne alăturăm lui Cain și să spunem: "Sunt eu păzitorul fratelui meu?" Ignorarea acestei mari responsabilități față de lume înseamnă o mare pierdere. Dumnezeu ne-a poruncit "să strălucim ca lumini în lume" și "să ținem sus Cuvântul Vieții" și nu îndrăznim să ignorăm responsabilitatea noastră. Acestea sunt poruncile dragostei divine și trebuie să ne supunem lor ascultând din dragoste. Partea Dumnezeului și Tatălui nostru este să poruncească, partea noastră este să ascultăm cu bucurie.

Demonizatul a fost trimis acasă să spună ce a făcut Domnul pentru El și cum i s-a arătat îndurare. El trebuia să fie exponentul, exemplul viu, al îndurării Domnului. Ai lui trebuia să vadă în el o expresie a puterii și a bunătății Domnului. El a ascultat și s-a dus, iar inimile care au dorit plecarea eliberatorului au fost pregătite de mărturia lui loială pentru a-și dori revenirea Lui (Luca 8). Femeia din Samaria a mers la oamenii din cetate și a spus: „Venii să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut, nu este acesta Hristosul?” Ea a mers împinsă de dragoste și, fără a i se porunci, L-a făcut cunoscut pe Mântuitorul.

Este chiar esența creștinismului ca inimile noastre să aibă dorință după suflete; și nu este corect să spunem că, dacă inimile noastre nu tânjesc după mântuirea semenilor noștri, dragostea adevărată pălește, chiar dacă avem daruri mari? Inimile noastre nu simt cu Cel mai mare dintre toți evangheliștii și învățătorii, Cel care a plâns pentru Ierusalimul vinovat, care S-a rugat pentru ucigașii Săi și l-a salvat pe tâlharul muribund în ceasul cel mai greu de suferință de la Calvar.

Nu este vorba de dar (chiar dacă, mulțumim lui Dumnezeu, există daruri de evangheliști), ci de inimă - de dragoste, instinctul prin care trebuie să avem compasiune față de nefericirea altora și să căutăm binecuvântarea lor. Cine spune: "Eu nu sunt responsabil să spun despre Hristos celor pierduți pentru că nu am darul de evanghelist", seamănă cu omul de pe malul apei, care privește la zbaterea celui din apă și nu-i aruncă frânghia ce stă la picioarele lui omului care se îneacă motivând că nu a fost împuternicit de guvern să-i salveze pe cei care se îneacă. Orice persoană normală ar spune "să-i fie rușine" unui asemenea om, care și-a tăgăduit chiar instinctele ființei sale.

Și nu este chiar esența, spiritul creștinismului, acela care conduce la o preocupare profundă cu salvarea celor pierduți? Și este oare prea mult să afirmăm că o adunare care pierde din vedere acest lucru trece cu vederea o mare parte din responsabilitatea ei? O adunare care nu evanghelizează a pus într-o mare măsură lumina ei sub "banită" și, într-un fel, este o piedică teribilă în calea "râurilor de apă vie". Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este oprit dintr-una din cele mai prețioase lucrări ale Sale. Acest lucru este deosebit de solemn, în mod special dacă ne gândim că această piedică poate să aibă legătură cu o cantitate mare de cunoștință intelectuală a adevărului lui Dumnezeu.

Însăși natura dragostei este aceea de a se gândi la alții. "Egoismul iubește să fie slujit; dragostea se desfată în a sluji". Vedem acest ultim lucru exemplificat în mod perfect în Domnul nostru binecuvântat. "Dumnezeu este dragoste" și L-a dat pe propriul Său Fiu. Noi suntem născuți din Dumnezeu și avem Duhul, iar impulsurile inimilor noastre ar trebui să fie ca ale lui Dumnezeu, ar trebui să se îndrepte spre alții.

Repet, nu este vorba atât de mult despre dar, cât despre inimă și despre dragoste care să guverneze inima, permițând Duhului binecuvântat al lui Dumnezeu să fie activ, așa cum a fost și Mântuitorul într-o lume pierdută și ruinată. El se desfată în a-L glorifica pe Mântuitorul înălțat și conduce păcătoșii ca să-și pună încrederea în El și în aceasta El dorește să folosească inimile și limbile sfinților lui Dumnezeu; dar, vai! Ce ciudată inconsecvență să-i găsească indiferenți chiar față de acele instincte și dorințe pe care El le-a creat și le-a zămislit în inimile lor!

Un sărman nefericit, aproape mort, a fost salvat dintr-un naufragiu și așezat pe puntea unei altei corăbii. Oamenii s-au strâns în jurul lui și primul lucru pe care acesta l-a spus cu o voce arzătoare a fost: "Mai este un om! Mai este un om!" Fiind salvat, el s-a gândit la celălalt sărman marinăr lăsat în urmă și a dorit și salvarea acestuia. O barcă a fost trimisă în căutarea celuiilalt om, care a fost găsit și adus pe punte. Putem să fim siguri că nu a mai fost nicio persoană la bordul acelei corăbii, care să nu fie în adevăr interesată de salvarea "celuilalt om". Fetița captivă (2 Împărați 5) era îngrijorată de condiția soțului stăpânei sale, până când îngrijorarea ei s-a manifestat prin cuvintele: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!” Leproșii din afara Samariei înfometate au spus: "Nu facem bine; ziua aceasta este o zi de veste bună și noi tăcem: dacă vom zăbovi până la lumina dimineții, ne va ajunge pedeapsa; și acum veniți să mergem și să spunem casei împăratului".

Așa este întotdeauna: odată cu primirea mântuirii se naște o dorință în inimile noastre pentru mântuirea altora și ce trist este când dorința pălește. Acesta este un semn clar al unui declin îngrozitor, fie că este vorba de indivizi sau de o adunare. Este însuși instinctul dragostei divine să se preocupe cu binele altora. Putem oare măsura distanța dintre gloria divină și adâncimea suferințelor de la Calvar? Aceasta a fost

distanța pe care dragostea divină a străbătut-o pentru a căuta și a salva ceea ce era pierdut. Iar dacă dragostea Sa umple și controlează inimile noastre, oare să nu fim preocupați de lumea pierdută din jurul nostru? Putem oare să-i lăsăm cu indiferență să alunece spre suferința veșnică motivând că nu avem dar, sau că nu este calea sau mărturia noastră? Fiecare credincios are Duhul și din el ar trebui "să curgă râuri de apă vie" nu pentru propria plăcere, ci pentru a-L arăta pe Hristos în lume și pentru binele veșnic al altora.

O adunare de creștini care nu este însuflețită de un duh de evanghelizare seamănă cu o familie dintr-un far. Lumina este aprinsă, iar ei stau în cerc, bucurându-se de lumină pentru ei înșiși. Se spun multe despre frumusețea și excelența luminii și depre cât de bine este să fii în prezența unei asemenea lumini. Trăsăturile și natura luminii sunt discutate pe larg până când nu mai este mare lucru de spus despre subiect; dar, vai! Obloanele sunt închise. Nicio rază a acelei lumini nu ajunge la oceanul întunecat din apropiere. Marinarii, neavertizați de pericolul stâncilor și a nisipurilor mișcătoare, sunt curând loviți de furtună și pierduți. Oamenii din far au înșelat încrederea ce li s-a acordat și, în timp ce mărturisesc că se bucură de lumină pentru ei înșiși, au uitat responsabilitatea solemnă pentru alții. Ei nu au fost așezați în far pentru a se bucura în mod egoist de lumină, ci ca lumina să poată străluci pentru binele altora. "Străluciți ca niște luminători în lume" este cuvântul solemn pentru fiecare creștin și fiecare adunare de credincioși.

O fată din Noua Zeelandă a fost adusă în Anglia pentru a fi educată și a devenit creștină adevărată. Atunci când se pregătea să se întoarcă acasă, câteva prietene au încercat s-o descurajeze. Ele au spus: "De ce să te întorci în Noua Zeelandă? Te-ai obișnuit cu Anglia. Îți plac lanurile ei și dealurile verzi. Anglia este benefică sănătății tale. Pe lângă acesta, s-ar putea să naufragiezi pe ocean. S-ar putea să fii ucisă și mâncată de propriul tău popor – toți te vor fi uitat. "Poftim?", a spus ea. "Credeți că pot să țin vestea bună pentru mine? Credeți că pot să fiu mulțumită cu primirea iertării, cu pace și viața veșnică pentru mine și să nu merg să le spun iubiților mei părinți cum pot să primească și ei aceasta? Aș merge, chiar dacă ar trebui să înot până acolo."

O, sfinți ai lui Dumnezeu, de am fi treziți din somnolența și indiferența noastră păcătoasă, astfel încât inimile și mâinile noastre să se întindă permanent după cei pierduți. Deschideți larg obloanele. Să încetăm să ne mai bucurăm în mod egoist de lumină; fie ca ea să lumineze în întunericul moral din jurul nostru, astfel încât multe suflete aflate în întuneric să fie atrase de ea și conduse la binecuvântatul nostru Mântuitor. Atunci "vom mânca mâncarea pe care voi nu o cunoașteți" despre care vorbea Mântuitorul în Ioan capitolul 4. Fie ca inimile noastre să se îndrepte către Domnul din glorie și să-L dorim pe El mai mult decât orice altceva și fie ca inimile noastre să se îndrepte cu o dorință profundă către "o lume de păcătoși pierduți" care zace în jurul nostru. Amin.

Moartea confruntată este moartea învinsă pentru că lumina învierii a strălucit deja în sufletele noastre.

Tradus și publicat cu permisiune de pe - [STEM Publishing](#)

clickbible.org